

skattestigninger på anden måde eller kombinationer deraf.

Jeg kan få kuldegysninger, når jeg tænker på, hvor de 16 mia. kr. i offentlige nedskæringer skulle komme fra, og derfor vil jeg den dag i dag gerne fremhæve, at den pinsepakke bærer et meget stort ansvar for, at der i dag er styr på sagerne. Den har bidraget til en retfærdig fordeling, den har fordelt goderne, og den har fordelt byrderne i forhold til de bredeste skuldre på en retfærdig måde. Den har været en modig sag, der netop forudså, at det skulle ske på det rigtige tidspunkt, før tingene løb fra os.

I det hele taget har det jo været kendetegnende for denne regering, at hver gang der var ud-sigt til, at vi var ved at sejle ind i et isbjerg, eller hvad man nu kan bruge af billedsprog, så greb vi ind på forhånd, så det ikke skete, justerede kursen, tog lidt af i fart, løftede lige foden fra pedalen, så vi kom ned i tempo, så svinget ikke kom i vejen for os, så vi kunne følge med i udviklingen. Det er pinsepakken også et eksempel på.

Jeg synes ikke, vi politisk skal lade det stå uimodsagt og give danske boligejere det indtryk, at vi er på straffeekspedition efter dem. Det er vi ikke. Faktuelt kan vi se, at det er gået også boligejerne i Danmark ganske godt, men det er selvfølgelig gået godt, fordi vi netop tog højde for, at udviklingen ikke løb fra os.

Jeg er enig i, at i den tilstundende valgkamp kan det gå to veje; det har hr. Bendt Bendtsen fuldstændig ret i, det kunne være et citat fra mig selv, og der er ikke andet at gøre end at overlade det trygt til vælgerne; de må træffe deres fortræffelige valg.

Til Fru Pia Kjærsgaard:

For det første vil jeg gerne sige, at det er en fornøjelse for mig i aften på dette tidlige tidspunkt at få lejlighed til at kommentere fru Pia Kjærsgaards indenrigspolitiske betragtninger. Jeg vil sige, at jeg har haft lejlighed til at studere Dansk Folkepartis politiske program, og efter at jeg har læst det, regnet på det og analyseret det, må jeg sige, at i virkeligheden er debatten om den fælles valuta og den danske krone af mindre væsentlig karakter, når vi skal gøre op, hvad der er den største trussel mod den danske krone, for det er Dansk Folkepartis partiprogram. Jeg må sige, at det er den største trussel mod velfærdssamfundets fremtid.

Når man stiller Dansk Folkepartis forslag om nye ydelser og skattelettelser op på den ene side, løber det op i ca. 240 mia. kr., og problemet

er, at Dansk Folkeparti kun har anvist en finansiering på ca. 70 mia. kr. Der mangler altså 170 mia. kr. i statskassen, for at regnestykket kan gå op, og hvor skal de penge komme fra? Ja, jeg spørger bare. Det gjorde Bob Dylan også, det var han ikke helt klar over på det tidspunkt, men her kommer jeg til at citere ham: The answer is blowing in the wind.

Jeg kan måske hjælpe lidt til med at forklare, hvad effekterne af Dansk Folkepartis program er. Vi har jo ikke diskuteret det så ofte, så jeg vil gerne udtrykke ros til hr. Frank Aaen for at have taget temaet op. Selv med den mangel på 170 mia. kr., jeg før påpegede, bliver det alligevel dyrt at være borger i Danmark, hvis Dansk Folkeparti får magt, som det har agt. For en almindelig børnefamilie med et barn i vuggestue stiger udgifterne til børnepasning fra 2.100 kr. til 8.000 kr. om måneden, for jeg forstår, at nogle ting skal nedtrappes eller afskaffes, og for en ufaglært kassedame betyder det, at hun kommer til at betale mere end halvdelen af sin bruttoløn til børnepasning.

Når a-kasserne skal privatiseres og finansieres fuldt ud af lønmodtagerne, vil a-kassebidraget variere mellem 4.000 kr. og 22.000 kr. om året. Det er de lavtuddannede og personer uden uddannelse, der kommer til at betale mest, og hvis man er arbejdsløs og har brug for et kursus, kommer man selv til at betale. Det siger sig selv, at det for meget store grupper i vort samfund ikke kan betale sig at arbejde, hvis Dansk Folkepartis politik bliver en realitet, og så er det, jeg spørger: Hvem er det egentlig til gavn for?

Samtidig foreslår Dansk Folkeparti, at skatten skal sænkes til 30 pct. for alle. Nu har vi jo efterhånden her i Folketinget udviklet et standardeksempel, nemlig kassedamen, så lad os et øjeblik se på, hvad det betyder for en kassedame. Hvis en kassedame tjener 140.000 kr. om året, vil hun få 12.100 kr. i skattelettelser om året, mens direktøren, der tjener 1,5 mio. kr. om året, får ca. 418.000 kr. mere til sig selv. Er det den fordelingspolitik, Dansk Folkeparti står inde for? Det er det åbenbart, og i så fald var det ikke så ringe, at hr. Frank Aaen i denne omgang rejste spørgsmålet om at få Dansk Folkepartis partiprogram belyst.

Al politik, også fra Dansk Folkepartis side, bliver målt på, hvad det er, man siger, hvad det er, man foreslår, og hvad det er, man står inde for, og sådan er det også i ØMU-debatten. Det er ikke nok bare at sige: Nej, det vil vi ikke.